

—*Amaguem*—ens hem dit els uns als altres—*les xifres!* Grosses o petites, vermelles o blaves, de fusta, de bronze o de llautó. Sota terra, si us plau. Al damunt plantarem un arbre de bosc, no pas de jardí. Que ombregi, dellà els segles, els qui amen per amar, els qui naveguen per navegar, els qui riuen per riure, els qui pinten per pintar i acoltellen, si cal, el marxant nassut i l'estult col·leccionista. I, també, els qui volen per volar, els qui, en terra o mar, sellen per sellar, els qui escriuen lliures, purs o envitricollats, els estibadors de pells fresques, els poetes de mot, de roc, de l'arrel cremada, dels fantasmes diürns, del paper d'estrassa i de les cordes sauloses. O els qui cremen calendaris, trossegan els rellotges i creuen en el Més Enllà.—*Amaguem els números al més pregon dels clots! Esborrem-los arreu!* Ja els poetes i llurs amants occeixen, a codolades, els servidors d'ídols, icons i fetitxes, els erudits escarxofats dels nombres imparells, els avantguardistes del dòlar amb coeficient avantatjós i les xifres àrabs amb caperons etruscs.—*Amaguem, per un mai més, nombres, números i xifres. Tatuem-nos el cos amb els mots i les llegendes proscrites!* (Però jo guardo, per a mi sol, el 0 i l'1. Ni se n'han adonat.)

J. V. Foix

L'estrella d'En Perris